

CUNOAȘTEREA BIBLICĂ A LUMII SE TRANSMITE DIN TATĂ ÎN FIU

**The Bible knowledge of the world is
transmitted from father to son**

Dr. Ana SOFRONI, conf. univ.

Abstract: *The article is about the Bible - the Book of knowledge and wisdom, prophecy and history of mankind from the very beginning. The Bible is the book that should be read and studied by every living on the earth, for out of it you learn how to use your life to be saved. The Bible may be considered a General Code of human life.*

„Iar Tu, Doamne, în veac rămâi și pomenirea Ta din neam în neam” (Ps. 101, 13)

Omul din firea sa e o ființă curioasă, care vrea toate să le afle, toate să le știe. Pe calea cercetărilor ce le-a efectuat de-a lungul secolelor, el a ajuns la înțelegerea atîtor fenomene! Totuși din multitudinea intereselor ce îl preocupă, cel ce ține de opera Dumnezeiască a creării lumii rămâne a fi neîmplinit, fiindcă stă în fața unei taine de nepătruns pentru mintea omenească. Ne-o spune psalmistul David prin însuși Cuvântul Domnului, insuflat lui de Duhul Sfânt. „*Minunată este știința Ta, mai presus de mine; este înaltă și n-o pot ajunge*”, - citim în unul din Psalmi (Ps. 138, 6). În măsura în care omului îi este dat să înțeleagă creația divină, ea este descoperită în Biblie – Cartea cunoașterii și a înțelepciunii, a profețiilor și a istoriei omenirii de la începutul începuturilor. Biblia e acea Carte care trebuie citită și studiată de fiecare trăitor pe pământ, căci din ea înveți cum să-ți duci viața cu folos pentru a fi mântuit. Dacă în principalele domenii de activitate lumea se conduce, de obicei, de un anumit act normativ, numit Cod și care conține regulile respective de desfășurare a activității, apoi Biblia poate fi considerată drept Codul General al vieții umane. Adică e un act normativ de primă importanță, cu prerogativele de Lege fundamentală, tocmai de aceea și se cuvine să fie bine cunoscută și pe deplin respectată de către toți credincioșii.

Cunoștințele biblice vin să ne întărească în credință, să ne apropie de Dumnezeu și să ne lumineze calea în viață. Ele ne îmbogățesc moralicește și ne sunt sprijinul cel mai temeinic în ținuta noastră creștinească. La nivel teoretic n-ai să

găsești pe cineva care ar tăgădui acest adevăr, însă din punct de vedere practic situația e cu totul alta, e una din cele ce ne întristează mult. Căci cărțile se citesc puțin de tot și îmbogățirea bagajului de cunoștințe în baza lor rămâne a fi un simplu deziderat al acelor care le știu adevăratul preț. De ar cunoaște bine creștinii de azi ce spun Sfintele Scripturi, atunci ar fi foarte pricepuți și îndemînatici în toate faptele ce le săvîrșesc. S-ar călăuzi mereu și de *Psalmul 77*, cel al *înțelegerii*, unde, printre altele, e scris: „*Luați aminte, poporul Meu, la legea Mea, plecați urechile voastre spre graiurile gurii Mele; Deschide-voi în pilde gura Mea, spune-voi cele ce au fost dintru început; Câte am auzit și am cunoscut și câte părinții noștri ne-au învățat; Nu s-au ascuns de la fiii lor, din neam în neam; Vestind laudele Domnului și puterile Lui și minunile pe care le-a făcut...; Câte a poruncit părinților noștri să le arate pe ele fiilor lor, ca să le cunoască neamul ce va să vină; Fiii ce se vor naște și le vor vesti fiilor lor...*”

Deci, citind Biblia, vom cunoaște cele ce au fost dintru început, însă de datoria noastră ține totodată să vestim cele aflate copiilor pe care îi vom crește și-i vom educa, iar ei, la rândul lor, le vor vesti la ai lor copii. Și așa din neam în neam. Fiecare generație de creștini e chemată, după cum e de înțeles, să-și îndeplinească datoria sa de misionar al adevăratei credințe. Și cum trebuie să fie un misionar? Mai întâi de toate, să fie un bun știutor al adevărilor biblice, adică să citească Scripturile, să citească și scrierile părinților duhovnicești, care ajută să înțelegi Sfânta Scriptură, deoarece ea „*nu se tâlcuiește cum îl taie capul pe fiecare*”¹; să meargă și la Biserică în zilele de duminică și la sfintele sărbători, unde pentru enoriași se țin predici cu explicarea amănunțită a parabolilor evanghelice. Apoi să materializeze în fapte cele aflate și s-o facă în așa chip, ca ele să nu fie despărțite una de alta, ci cuvântul și fapta să fie puse pe același cântar. Fiindcă credința fără fapta bună e moartă, după cum ne-a lăsat cuvânt Apostolul Pavel.

Doar așa poți ajunge a fi capabil să-i înveți și pe alții, în special pe copiii tăi, cele ce sunt de trebuință pentru o viață creștinească curată. Și nu numai atât, ci mai urmează încă să conștientizezi profund misiunea ce ți s-a încredințat, și să dorești din tot sufletul s-o îndeplinești cu cea mai mare osârdie. Iată atunci osteneala ta va da rod și cel învățat de tine ar putea să aibă nu mai puține foloase din învățătura biblică, precum le-ai avut tu, cel ce până la acest moment ai urmat conștient poruncile sfinte. Ți-ar fi fapta de-a dreptul strălucitoare și fiii tău nu vor trăgăna s-o urmeze. Astfel vei contribui în fapt la continuitatea transmiterii cunoștințelor biblice despre lume din tată în fiu, vei fi și tu o verigă importantă a viețuirii eterne.

Însă de privim azi adevărul în ochi, ne îngrozim de analfabetismul nostru religios. Nici una din condițiile de a fi misionar al creștinismului nu este respectată întocmai, doar cu mici excepții mai întâlnești cazuri contrare. Să admitem că un motiv serios ar fi acela că părinții, bunei noștri sau o oarecare altă generație de

¹Talanții împărăției: Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca / Tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului CALINIC, episcopul Argeșului. – Ed. a 2-a, rev. - [L. I.]: Credința strămoșească, 2004. – P. 179.

predecesori au trăit în condiții vitrege credinței creștine, dictate în mod despotice de atești, și nu au avut educația religioasă respectivă, ca să le poată fi urmașilor lor dascăli în toată legea. În asemenea caz, lipsiți fiind de cuvântul de învățătură din partea părinților, s-o luăm de la început noi, acei care avem posibilitatea să ne întărim în credință: *să citim Sfintele Scripturi, să nu ne îndepărtăm de Biserică și să reaprimem acea făclie a credinței strămoșești, care se va transmite cu pietate generațiilor ulterioare*. De vom dori cu toată sinceritatea să facem acest lucru, neapărat vom fi ajutați în toate intențiile noastre bune de Atotputernicul Dumnezeu. Despre aceasta ne încredințează și David în unul din psalmii săi (Ps. 126, 1-2).

Se întâlnesc în ziua de azi și cazuri de alt gen, când unii vârstnici încearcă să-i oprească din căutările lor pe creștinii mai tineri, care sunt preocupați serios de problemele credinței și de nivelul scăzut al moralei creștine în rândurile credincioșilor. Li se reproșează acestora precum că ei scriu în lucrările lor despre tot ceea ce știu și că nu-i bine să faci așa. Astfel, se îndrăznește a-i sfătui pe alții de a pune „făclia aprinsă... sub obroc” (Marcu 4, 10-23). O atare atitudine contravine la sigur datoriei de propovăduitor al credinței, am văzut-o și din versetul de Psalm „Nu s-au ascuns de fiii lor, din neam în neam...”, pe care l-am citat mai sus. E o atitudine absolut negativă ce poate duce la abaterea celui datat credinței de la o ocupație bună și, în același timp, folositoare mai multor creștini. Pe drept însă s-ar cuveni de procedat invers, adică încurajând persoana care creează ceva sau desfășoară o oarecare altă activitate cu scop misionar în domeniul religiei. Și încă încurajarea să fie făcută nu formal și rece, ci binevoitor și din toată inima, că numai astfel vor simți satisfacție sufletească și vor fi bucuroase ambele părți. Atunci efectul pozitiv nu s-ar lăsa mult așteptat, căci îmbogățirea cunoștințelor pentru întărirea credinței se va produce mai intensiv și încă cu antrenarea mai multor credincioși.

Piedicile ce apar cu nemiluita în calea actualilor misionari ai credinței creștin-ortodoxe evident că sunt uneltiri ale vrăjmașului viclean, care recurge la orice șiretlic, numai să ne slăbească și să ne dezbine credința. Și știe a-l mânui bine, cu destulă pricepere, întrucât mulți creștini nu dintr-o dată își dau seama de adevărata situație, lăsându-se prinși și în cursele invidiei, și în cele ale mândriei, ba chiar și urii făcând loc în sufletele lor. Asta în locul dragostei de aproapele, în locul bucuriei pentru succesele lui. Cum atunci să ajungem la unirea credinței, știind „că unde este unire, acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până în veac” (Ps. 132, 3)?

Hai, creștinule de azi, să nu fim noi acea generație, care va întrerupe firul continuității în transmiterea cunoștințelor biblice din tată în fiu! Hai să trăim în legea credinței strămoșești, că din ea decurge destinul nostru!

Doamne, ajută-ne să ținem calea cea dreaptă și învrednicește-ne să luminăm și altora cu cunoștințele noastre calea spre mântuire!

2.09.2012, Lavarone (Italia)

